

Въ Венеция се утвърдила строга аристократическа уредба: всичка та власт била въ ръцѣ тѣ на голѣмци ти и бояре ти; отъ тѣхъ избирали членове ти на *Върховний съвѣтъ*, на който членове ти се избирали само отъ ония фамилии, които били записани въ така-наречена та Златна книга. Тишина та и спокойствие то нагледовалъ *Съвѣтъ на Десетъ тѣ*; той съдилъ прѣстъпници ти и билъ задлъженъ да прѣдпазва всяко зло сретта господство то на аристокрацията та; за това нѣшто се държали твърдѣ много съгледачи, които скитали на всякъдѣ, и обаждали всичко на три тѣ главни инквизитори. Тия инквизитори *Съвѣтъ* тѣ на десетъ тѣ избиралъ отъ помежду си, и тии съставяли тайно съдовиште, съ неограничена власт. Оний, когото подозрѣвали за нѣшто, отеднажъ се изгубвалъ безъ да се знае къдѣ е, и никой не смѣялъ да пита за него; всички се усѣштали, че той е закаранъ въ тъмни ти тъмници на тайно то съдовиште, дѣто го чакала голѣма мъка и вѣченъ затворъ или тайна смъртъ. И така работи ти на инквизицията та правили да трепера всякой отъ страхъ, направила да трае деспотическо то господство на аристокрацията та.

Първий чиновникъ въ Венеция се викалъ *дожъ* (сир. херцогъ), който се избиралъ до животъ. Най-напрѣдъ той ималъ голѣма власт; нѣ отпослѣ останалъ само за име херцогъ. Между друго той всяка година празновалъ съ голѣма слава годяване то си съ Адриатическо море. На уреченъ день прѣдъ много свѣтъ, дожъ тѣ излизалъ отъ градъ тѣ съ безбройни варки, съ много хубавъ царский корабъ Буцентавръ, и съ голѣма слава хвърлялъ въ море то златенъ прѣстенъ.

Въ XIV вѣкъ единъ отъ венециански ти дожи, прѣстарѣлий Марино Фалери, намислилъ да свали владичество то на аристокрацията та; той се билъ ядосалъ за дѣто не можилъ да найде правосѣдие за докачение то, което